

БРИГАДЕН

АМЕРИКАНСКАТА МЕЧТА В ДЕЙСТВИЕ

ДНЕВНИК

СВА

УВОД

Понякога една мечта се превръща в пътешествие, което променя не само мястото, на което се намираме, но и начина, по който виждаме себе си. Тази книга събира всички осем истории от поредицата „Бригаден дневник: Американската мечта в действие“ – истории, в които младият Илия Илиев разкрива своето четиримесечно приключение в Съединените щати.

Всеки разказ е отделен момент от пътуването, но заедно те формират цялостен дневник на изследване и себеоткриване. Това е хроника на малките избори и големите уроци: първата работа в чужда страна, първите приятелства, първите предизвикателства и първите победи, които оставят следа завинаги.

Чрез тази книга читателят е поканен да върви рамо до рамо с Илия – да усети тръпката от непознатото, да се докосне до реалността на живота отвъд границите и да намери вдъхновение в смелостта да преследва мечтите си. Това не е просто сборник истории; това е пътешествие, което всяка крачка прави по-близо до мечтата, но и по-близо до себе си.

Приятно четене!

A stylized illustration representing the American Dream. In the upper right, a red classical building with white columns and a steeple is enclosed within a thought bubble. Below the bubble, a large American flag with white stars on a blue field and red and white stripes is visible. In the background, a grey airplane is shown in flight. The overall background is a grey, cloudy sky. The title 'ГЛАВА I' is written in large, bold, white letters with a red and blue 3D effect, positioned across the middle of the image.

ГЛАВА I

НАЧАЛОТО НА АМЕРИКАНСКАТА МЕЧТА

БРИГАДЕН ДНЕВНИК

1

НАЧАЛОТО НА АМЕРИКАНСКАТА МЕЧТА

Изначално идеята беше да започна бригадния дневник още със самото ми кацане в Съединените щати, но истината е, че през първите ми две седмици тук отделих цялото си време с идеята да се адаптирам по-бързо и оставих много неща, които бях планирал на заден план. Мисля си обаче, че вече настъпи времето, в което да започна да записвам своите преживявания.

Лятото ще бъде дълго, а приключението „Бригада“ е още в самото начало. Ще започна с кратък отчет на първите 2 седмици тук. Кацнах в Чикаго на I-ви юни, 2025 г., 12:07 централно американско време. На летището в Мюнхен се запознах с момиче, което също отиваше към Щатите, така че не мога да кажа, че съм бил напълно сам.

Факт е, че тръгнах от София съвсем сам. Никога няма да забравя думите на баща ми, преди да чекирам самолетния билет – „Ако си решил, тръгвай. Така или иначе времето е дошло!“ Раздялата със семейството ми беше тежка, но истината е, че не успях да се разплача толкова, колкото те. С родителите ми и със сестра ми винаги сме били в прекрасни взаимоотношения, връзката ни е толкова силна, че не можем да живеем разделени.

БРИГАДЕН ДНЕВНИК

1

Не пропускам да се чуя с тях всеки ден на видеоразговор, било то преди да отида на работа или пък почивам. Надявам се да стават все по-спокойни с всеки изминал ден, но съм напълно наясно, че ще се успокоят напълно, когато кацна в София в края на лятото.

Дотогава обаче има още много време и тепърва ще се сблъскам с емоциите на студентския живот. С това да се срещаш с безброй нови хора, на които дори не можеш да запомниш имената, с това да ходиш сам в огромните американски магазини и местните да възкликват „Woow“, когато видят как едно слабичко момче бута количка с продукти, тежащи приблизително колкото него самия, с това да мислиш начини как да задоволяваш никотиновия глад, при все че цигарите тук са изключително скъпи, а аз дори не съм пълнолетен по американските стандарти.. За сега там нещата вървят добре, колегите ми се страхотни (или поне повечето) и ми помагат при нужда. Има и много JI студенти като мен, с които бързо намираме общ език и споделяме опит.

Разбира се има и стресови моменти на работното място и тогава ме удря носталгията по дома и как искам да съм при близките си. Но аз не съм от хората, които се отказват лесно и въпреки трудностите ще продължавам напред! С още нови истории, с които ще запечатам спомени за цял живот.

The image is a composite of two photographs. The top photograph shows a calm lake with a dense forest of evergreen trees in the background under a blue sky with light clouds. The bottom photograph shows a close-up of a chain-link fence in the foreground, with the lake water visible behind it. The text 'ГЛАВА II' is overlaid on the top photo, and 'ЕДИН НЕОБИКНОВЕН ДЕН' is overlaid on the bottom photo.

ГЛАВА II

ЕДИН НЕОБИКНОВЕН ДЕН

ЕДИН НЕОБИКНОВЕН ДЕН

Денят започна нормално, въпреки че вечерта си легнах късно. Набързо пих едно кафе и се чух със семейството си на видео връзка.

По график бях на работа от 10:30 до 16 часа. Днес беше адска жегата и за капак секторът, който трябваше да обслужвам, включваше масите отвън. Нито един клиент не седна отвън през целия ден. До 13:30 върших т.нар. sidework – подреждане на чаши, зареждане на лед, сгъване на комплекти прибори и т.н. И нито една обслужена маса... Това не е никак добре, защото сервитьорската позиция тук е изцяло зависима от бакшишите, а когато нямаш маси, съответно нямаш и бакшиши. Два часа преди да свърша смяната си помолих един от старши сервитьорите да ми даде да обслужвам две от масите в неговия сектор само и само да не се прибера изцяло вала, той се съгласи на момента и успях да заработя някой долар вътре в ресторанта. Просто беше невъзможно някой да седне отвън в тази жегата, разбираемо.

В 16:30 приключих работа и отидох на дълга разходка с колелото си, което впрочем закупих за 80 долара преди 2 седмици, навярно е 7-ма употреба, но ми върши чудесна работа. Отидох до ритейл парка в края на града, където са аутлетите и успях да си купя някои неща на добра цена. От там се запътих към Уолмарт, защото бях обещал, че ще направя вечерята.

Тук идва интересната част – пред мен на касата за самообслужване бяха двама българи, мъж и жена около 50-те години. Мъжът носеше тениска на български футболен отбор и поради тази причина разбрах, че са българи. Попитах на чист български „Извинявайте, може ли да се разминем?“, а те „Оо, да, няма проблем!“. И изглеждаше така, сякаш всичко приключи. Излизам от магазина и си връзвам торбите на колелото. Чувам глас от далече: „Къде живеетеeeeeееш?“. Отивам при жената, гледам българката. Отговорих ѝ, че живея в общежитието. Тя ми каза „Ние минаваме оттам, качвай се.“ Аз ѝ отвърнах: „Благодаря Ви, но няма как, аз съм с велосипед.“ Тя ми се усмихна и каза: „Ние пък сме с пикап!“. Натоварихме колелото и торбите в пикапа.

БРИГАДЕН ДНЕВНИК

2

Изключителни хора, народни и с типично нашето си чувство за хумор. Даже в американския пикап звучаха балкански ритми, хахахах. Оказа се, че живеят тук от много години „Даже вече не ги броим“, както казаха самите те. Мъжът е в транспортния бранш, шофьор на камион и собственик на още много. Като чух това очите ми светнаха, запален съм по камионите от дете покрай моя скъп баща, цял живот шофьор, а пък американските камиони, лелееее... Дори ме покани да отида да ме повози някой ден и мисля да се възползвам. Оставиха ме точно пред общежитието и се разделихме по живо, по здраво.

Надявам се съдбата да ни срещне отново някой ден. Прибрах се най-сетне вкъщи. Всъщност вкъщи е доста далеч от тук и ми е странно, когато кажа за тук „вкъщи“, но това си е навик. Сготвих ориза, както бях обещал. Слязох долу в пушалнята, поговорих си с разни хора – едни по близки, други не толкова. Имах силно желание да си изпера дрехите тази вечер, за да се наспя утре сутринта, но уви всички перални заети, а опашката беше до самата пушалня. Отказах се. И се качих „вкъщи“ да поспя. С нова надежда за утрешния ден!

A scenic photograph of a sunset over a body of water. The sun is a bright orange orb on the horizon, with its reflection shimmering on the calm water. To the left, a dark, silhouetted cliff edge is visible. The sky transitions from a deep orange near the horizon to a pale, hazy blue at the top. The overall mood is peaceful and contemplative.

ГЛАВА III

ЕДИН МЕСЕЦ В САЩ

ЕДИН МЕСЕЦ В САЩ

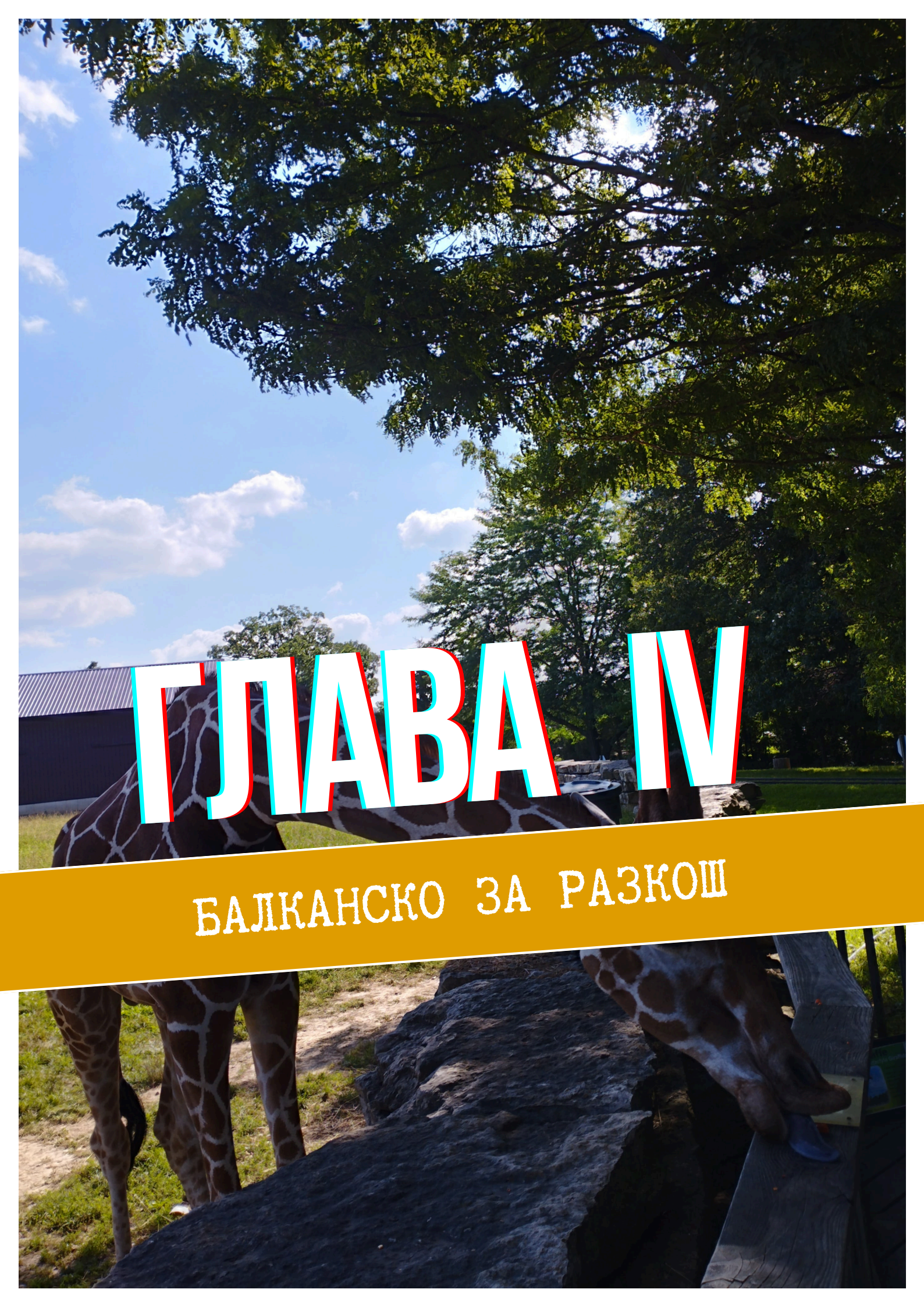
Всички сме чували за Оскарите и може би по-големите киномани все още следят тази бляскава церемония, въпреки че напоследък е осеяна от скандали, характерни за новото време. Но малцина от нас са чували за тяхната доведена сестра, т.нар. „Златна малинка“ – пълна противоположност на техния блясък.

Тази „награда“ се раздава за най-лош актьор, режисура и филм като цяло. Миналата събота и аз я получих. Почувствах се като Силвестър Сталоун, поне за малко (рекордьор по Златни малинки). Бях награден като най-лош сервитьор от двама клиенти от Чикаго. Не искам да изпадам в подробности, даже изобщо, защото всеки път като си припомня историята изпитвам известен дискомфорт. Казано накратко след изключително вежливо поведение от моя страна и отказ, придружен с извинения за някакви невъзможни прищавки, бях набеден за грубиян и обиждан безкомпромисно. Притеснението и шокът се обадиха веднага, предполагам вдигнах кръвно в този ден. Следващите два дни ходих на работа под напрежение да не се повтори същия сценарий, но за мое щастие получих пълна подкрепа от колегите си и се поуспокох.

БРИГАДЕН ДНЕВНИК

3

Тази седмица започна добре. Почивен ден във вторник и посрещане на Джулай морнинг за пръв път в живота ми, и то в Америка. След дълго убеждение моят съквартирант най-накрая успя да ме заведе на езерото. През деня пък успях да си отворя банкова сметка и да покарам картинг, отново за пръв път. Изключително приятно преживяване, въпреки че количките не развиват повече от 20 километра в час, което означава, че с едно бързо каране на колело мога да ги изпреваря. В работата всичко е отлично, свиквам с темпото и клиентите. Много от тях дори ми се възхищават и ми пожелават приятен престой в Съединените щати. Предупреждават ме да съм предпазлив, защото „Америка не е това, което беше“ – превърнала се е в страна на разделението и предразсъдъка. Днес е 4-ти юли, най-големият национален празник, а аз съм на работа вечерта. Да видим дали днес американците ще са по-сплотени. А всъщност какво ги сплотява като една от най-младите нации в света? Въпрос, на който желая да си отговоря до края на моето приключение и който ме е вълнувал от както любопитството в мен се е превърнало във верую.

ГЛАВА IV

БАЛКАНСКО ЗА РАЗКОШ

БАЛКАНСКО ЗА РАЗКОШ

Понякога човек има нужда да разпусне след дългия работен ден – да пие по бира с добра компания и да послуша музика. Това се случва вече два поредни понеделника и наистина ми се отразява много добре. Особено когато тази седмица на афърпартито един приятел от компанията донесе българското знаме! Чувството да целунеш трибагреника и да изиграеш едно хоро с него толкова далече от дома е неописуемо.

Всяка понеделник вечер в една от местните дискотеки се организира балканска вечер и след работа се събираме и отиваме там. Дискотеките тук работят до 2 часа, но на мен ми е достатъчно да разпусна за час-два. Събират се хора от всички краища на Балканите – българи, сърби, турци и си организираме една прекрасна вечер. След това се събираме на пушалнята в общежитието, която за съжаление затвориха до второ нареждане, заради несериозното отношение на шепа хора, които просто решават да не си изчистят след пиянската си вечер... и от това страдаме съвестните, тези които чистим и подреждаме след себе си. Уви, справедливост няма, дори и в „най-справедливата държава“.

БРИГАДЕН ДНЕВНИК

4

На следващия ден, във вторник посетихме зоопарка на Уисконсин Делс с моите съквартиранти и си изкарахме чудесно. Честно казано от началото бях малко скептичен, защото не вярвах, че ще нещо особено, но напротив. Входът ни беше безплатен, понеже преди това си изкарахме Entertainment cards - пропуски за всички JI студенти за най-големите атракции в градчето. 15 долара е и си струва всеки цент, определено. Набелязал съм още няколко атракции, които обезателно ще посетя, когато имам свободно време.

Днес съм на работа и започвам новата работна седмица. За сега нещата там вървят много добре, свикнах със сервитьорската професия и ми харесва - динамична среда, разговорливи и любопитни гости, повечето са изключително приветливи и когато сервираме с моя добър приятел Джон, най-добрият food runner в града, вечно усмихнато момче от Филипините, всички изпадат в екстаз. С него със сигурност сме страхотен екип. Ще ми липсва, уникален образ.

БРИГАДЕН ДНЕВНИК

4

Усещам как времето лека по лека минава. От приключението остава още месец и половина, а съм сигурен, че ще се случат още много неща. Дай Боже хубави. Е, със сигурност някои не чак толкова. Вече полетът ми за връщане в Родината е сигурен – 16-ти септември, 15:45, летище JFK, Ню Йорк. Решил съм преди това да си направя екскурзия до Чикаго и да се разходя из безкрайните улици на Голямата ябълка. Определено и от там ще има истории. И определено вече няма да имам търпение да се прибера у дома след тези пътешествия в космополитните градове. До тогава обаче има време и още много истории.

ГЛАВА V

ЧИЯ Е ТАЗИ МУСАКА?

ЧИЯ Е ТАЗИ МУСАКА?

Този епизод ще е малко по-различен и може би увлекателен. Пиша го не както обикновено с цигара в ръка или излегнал се в леглото преди дългия работен ден, ами директно от кухнята.

Готвя мусака, слушам музика и се наслаждавам на почивния си ден вторник. Изключително интересно ми е дали ще ми се получи, особено с всички преめждия до достигането на кулминативния момент – готвенето. Всъщност идеята за мусака е още от 2-3 дни, мисля че беше събота. Отидох до големия магазин, взех гръцки йогурт, картофи от Айдахо, моркови от Канада и лук от Небраска. Общо взето интернационална гозба. И забравих най-важното, да закупя тава за еднократна употреба. Сетих се на половината път за „вкъщи“, но не ми се връщаше изобщо, защото бях твърде натоварен. Минах през две бензиностанции по пътя към общежитието и така и не успях да намеря тава. Както и да е, това беше поправено в неделя преди работа, благодарение на магазин за домашни потреби, където всичко е по долар и двайсет и пет цента.

След това се запътих към работа, учудващо неделният ден беше силен, а още по-учудващото е, че понеделник беше още по-силен откъм гости в ресторанта. Вчера, сиреч в понеделник, бях на работа 13 часа, от сутринта до вечерта. Преди това само успях да си платя наема за още една седмица и директно се запътих към ресторанта. Вечерта трябваше да ходим на балканско парти, но откровено някак не ми се занимаваше тази седмица. Просто реших да се изкъпя, да пия една студена бира, да изпуша 3 цигари и да си легна.

Времето тук е изпълнено с много. Наистина много. Дори не мога да определя с какво точно. Много е точната дума. И започва да минава доста бързо. Поне никога не е скучно. А, и между другото, телефонът ми, който имам от 3 години, се развали, докато бяхме на плаж с двама приятели миналата седмица и трябваше да си купя нов. Разбира се, хвана ме много яд за стария ми телефон и реших да го поправам в сервиза, който се намира до общежитието. Направиха го изключително бързо, за ден, ден и половина. Честно казано се поуспокоих, защото въпреки че си купих нов, в стария имам много ценна информация. Снимки, спомени, бележки, банкови сметки.

Нямаше как да умре точно тук и да не го прибера обратно у дома. С него преживяхме много през последните 2-3 години. И знам, че е глупаво да одухотворяваме вещите си, но аз съм човек, който пази и цени това, което има. Според мен това е ключът към отговорността и искрената благодарност.

Смятам така да завърша еп.5 на едно велико приключение. Приключение, което е към своя край. И докато дните текат, а аз попивам опит и полагам усилия, ще се опитам да извлека максимум от всеки един момент, било то положителен или отрицателен.

A person with a short haircut, seen from behind, has their hands raised in the air. They are wearing a dark blue t-shirt and a black watch on their left wrist. In the background, a white police car with flashing blue and red lights is visible against a sunset sky. The person is also wearing a black backpack.

ГЛАВА VI

“ГОРЕ РЪЦЕТЕ!”

ГОРЕ РЪЦЕТЕ!

„Горе ръцете“, или как отидохме до Барабу с риск да закъснеем за работа.

За втори пореден път пиша за бригаден дневник директно от кухнята. Оказа се, че съм доста добър готвач, хаха. А дори да не е така, готвенето със сигурност ми е голяма страст. Отворил съм една бира и се наслаждавам на извънредния си почивен ден. Най-вероятно, понеже вече е краят на сезона и работата с всеки изминал ден намалява, ще почивам по 2 пъти в седмицата, което честно казано ме оставя със смесени чувства. Поне засега денят ми не е скучен – изпрах, чух се със семейството, готвя и отивам на разходка с един приятел от България, който също почива днес. Последните две седмици бяха изпълнени с много приключения и изненадващи случки. Ще започна с това, че аз и двама приятели, българи, отидохме до съседния град на стрелбище, въпреки че имахме по-малко от 2 часа да се оправим навреме за работа. И все пак там си изкарахме чудесно. Дори от големия град си закупих игрова конзола, за да можем да играем FIFA или Mortal Kombat с приятелите, когато сме по-свободни. Повярвайте ми, драги читатели, такива неща сплотяват. Оказва се всъщност, че сме колкото различни, толкова и еднакви.

БРИГАДЕН ДНЕВНИК

6

Въпреки че с едно от момчетата се измъчихме да играем заедно още на първия ден, на следващия ден набързо разбрах къде е проблема и се наложи да оставя конзолата в общата кухня, където е телевизора, към който свързвам конзолата, за цяла нощ, за да го оправя. Знам, че не е особено безопасно, но бях оставил бележка: „Моля не пипайте, ще я взема сутринта рано“ на английски. Хората биха си казали що за наивник и в действителност ще бъдат прави. Както и да е, важното е, че си изкарваме весело.

На работа напоследък също е доста спокойно и вече работя с по-голяма увереност. Може би се дължи на факта, че свикнах. Нормално е за два месеца и половина да схванеш материала, особено когато имаш желание. Най-много се радвам на това, че моите гости виждат желанието ми, благодарят за доброто обслужване и ме награждават изключително щедро. Разбира се, има и инциденти. Например преди няколко дни разлях цяла чаша сода върху един господин. Извинявах му се до самия край на тяхното гостуване и накрая си стиснахме ръцете в знак на приятелство. Не знам дали му стана особено добре на горкия човек. Сигурен съм, че ме е препсувал милион и двеста хиляди пъти. Но живи и здрави. Всички сме хора и всички правим грешки. Важното е да се учим от тях и да бъдем по-добри един с друг!

ГЛАВА VII

ПРИКЛЮЧЕНИЕ В ЧИКАГО

ПРИКЛЮЧЕНИЕ В ЧИКАГО

Човекът е човек, когато е на път!

Честно казано дори не знам откъде да започна. В момента се намирам в Чикаго и утре летя за Ню Йорк. Наслаждавам се на последните си дни в Щатите, но този път като гост в заведенията и като турист. Много хора се питат как реши да се скиташ сам из тези два големи метрополиса. Истината е, че и аз не знам, но съм сигурен в едно нещо – Америка ме направи по-смел и в пъти по-решителен. Накара ме да вярвам, че дори нещо да не се получи, то трябва поне да опиташ. От опит глава не боли, нали така. Пък ако „вземе да върже“, може да се създаде един прекрасен спомен и дори бъдещ план.

Това се случи в последните ми дни в Уисконсин Делс. Опитах нещо ново, нещо различно, за пръв път излязох от зоната си на комфорт и се почувствах жив. Оказа се, че никоя среща не е закъсняла, а раздялата не е вечна. Тя е просто трамплин и изпитание, за да постигнеш нещо повече, стига да имаш достатъчно смелост, разбира се. е напуснах Уисконсин с желанието, с което си мислех, че ще напусна.

По пътя ми към истинското приключение ме изпратиха приятели, които ще останат такива за цял живот. С тези хора делихме една маса, един кашон бира и една кутия цигари. А с някои дори една стая. Никога няма да забравя това и благодаря на съдбата, че ме срещна точно с тези хора. Тези неща сплотяват и ни карат да действаме и мечтаем заедно.

Изживях едно прекрасно лято, изпълнено с трепети, забавления и надежда. Надеждата, че всеки от нас малко или много порасна и разбра какво е животът.

Ще бъде клише, ако кажа, че приключенията за мен тепърва предстоят. Истината е, че едното от тях, наречено Чикаго, вече е в историята. Пия последната си бира в хотела и сутринта към летището, на път за второто приключение – Ню Йорк.

Прекарах си 3 чудесни дена в Чикаго. Разгледах центъра с огромните небостъргачи, дори отидох до българския квартал и Механата. Смело мога да заявя, че Windy city беше покорен. Видях това, което исках. Бях на върха на Щатите, дори за кратко. И хапнах тъй жадуваната цяло лято шкембе чорба. Благодаря, Чикаго! Беше хубаво преживяване!

Последна спирка и последен епизод – Голямата ябълка. The city, that never sleeps. Казват, че веднъж отидеш ли там, не се връщаш същия. Нека разберем!

The background of the entire page is a collage of New York City scenes. The top half features a wide shot of the Statue of Liberty on Liberty Island, with the Manhattan skyline and the Hudson River in the background under a blue sky with scattered clouds. A large, diagonal blue band cuts across the middle of the image. The bottom half shows a closer view of the city buildings and the water, with white waves visible in the bottom right corner.

ГЛАВА VIII

ФИНАЛЪТ НА ПРИКЛЮЧЕНИЕТО

ФИНАЛЪТ НА ПРИКЛЮЧЕНИЕТО

„Добре дошли у дома! Приключението ми в Щатите официално приключи, на 16-ти септември, в 16 часа нюйоркско време. За 4 дни бях в може би най-динамичния и космополитен град в света. Град, който смело мога да кажа, че беше превзет – извървяни бяха над 60 км, въоръжен с Гугъл мапс, мобилни данни и пълен заряд на телефона. През тези 4 дни обиколих места, които бях гледал само по телевизията и направих снимки, които използваме за тапет на lock screen. Няма как това да не ме прави щастлив и изпълнен с емоции. Видях на живо забележителности като Times square, Статуята на свободата, 5-то авеню, а Central park дори ми омръзна, защото за 4 дни го обиколих 6-7 пъти. Разбира се, нямаше как да не отида и до българската църква, която бе на час пеша от хотела ми. Там получих ценни съвети как да се придвижвам из града и за какво да бъда нащрек. Честно казано наистина си мисля, че Господ ме е пазил 8 дни из тези огромни градове, съвсем сам. Заобиколен от хора, но всъщност съвсем сам. Ню Йорк остави в мен много впечатления и въпреки че гледката от 86-тия етаж на Empire State Building наистина всява въодушевление и респект, не бих казал, че това е едно от местата, на които човек може да живее спокойно.

БРИГАДЕН ДНЕВНИК

8

Забързано ежедневие, невероятен трафик, неописуем задух от всички автомобили и от отражението на Слънцето в стъклата на небостъргачите. Почти нямаше пешеходна пътека, на която хората да не пресичат на червено. Рядко можеш да видиш хора, които просто са забавили темпото и са решили да се наслаждават на последните летни дни с бира в ръка. По-вероятно е да ги видиш с цигара по някое авеню, все така забързани. Всъщност, ако трябва да съм честен, и аз започнах да правя така, въпреки че в началото бях нарекъл къде може да се пуши и къде не. В крайна сметка дори там не загърбих вредния си навик и давах по 18 долара за кутия цигари – това е щатът с най-скъпите цигари, но магазинчето срещу хотела „ме спаси“. Сутрините прекарвах в разговори със семейството си и в пиене на кафе от лобито на хотела. Беше приятно, защото всичко се случваше бързо, само с едно доближаване на картата до ПОС терминала. До момента, в който картата ми не отказа... Беше последния ми ден в града, сутринта отново успях да си взема кафе и закуска от лобито без проблем и след това картата просто отказа. Не я приемаха никъде, нито в метрото, нито в музеите, нито в магазините. Честно казано се притесних доста, защото нямаше как да си извикам такси от хотела до летището, всички средства бяха в картата ми, в кеш не мога да платя и попаднах в задънена улица.

БРИГАДЕН ДНЕВНИК

8

Добре че в американската банкова сметка имах точно толкова, колкото ми трябваша за таксито и бонус една кутия цигари, нетърпеливо закупена от магазинче на летището във Франкфурт. След безсънна нощ и опити да се свържа с банката в България, в 10 часа сутринта, таксито дойде пред хотела. Успокоих се зверски и се прекръстих 3 пъти – отивам си у дома. Качих се на самолета и излетях за Франкфурт. В 5:15 сутринта, на 17-ти септември, кацнах на европейска земя. Най ми хареса, че като граждани на ЕС няма нужда да се редиш по дългите опашки за паспортен контрол, ами директно сканираш паспорта на електронното гише и тичаш към гейта. Само че доста се повъртях, понеже самолетът за София излита от гейт A69, аз стигнах до гейт A40 и летището приключи. След 3 цигари и една кола успях да стигна час по-рано. И в 8:10 излетях за София. В 11:15, вече наше време, самолетът докосна българска земя. На изхода ме чакаше моето семейство, плачещи от радост и вълнение. А аз бях изморен, защото не бях спал от над 20 часа. Но си струваше. Най-после се завърнах у дома!

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Платформа „Свободни, Вярващи, Амбициозни – СВА“ изказва своята искрена благодарност както към всички читатели, които се потопиха в приключението на Илия Илиев, така и към самия Илия – за смелостта, откритостта и вдъхновението, които сподели чрез своите осем истории в „Бригаден дневник: Американската мечта в действие“.

Благодарим ви, че заедно с нас преживяхте всеки труден ден, всяка нова среща и всяка малка победа от пътешествието в Америка. Надяваме се историите да ви мотивират да бъдете свободни в мислите си, вярващи в себе си и амбициозни в делата си, защото всяка мечта започва с първата крачка, а заедно можем повече.

ДО НОВИ СРЕЩИ!

